

at mange unge mennesker i dag måske kun kender »Elverhøj« fra Olsenbandefilm, for det er jo mange år siden, man på nationalscenen har spillet det nationale stykke, som faktisk har betydet noget for generationer, og som også har været et samlingspunkt.

Det er nok også trist, at nationalscenen ikke har produktudviklet, og jeg er da enig med dem, der rejser spørgsmålet: Hvad skal vi bruge de fire kunstarters sammensmeltning til? Vi skal jo netop bruge den til at sige til teatret: Kære venner, I har noget, som mange andre rundt om i verden har smidt over bord, men som I stadig har bevaret! Og her kan det naturligvis lade sig gøre at lave en produktudvikling, noget, der gør, at Danmark kan gå i spidsen.

Man skal ikke glemme, at oprindelig var kunstarterne faktisk blandet sammen, og at det faktisk var i sidste århundrede, der skete en ændring. Her er vi tilbage i det oprindelige, og derfor kan vi godt sætte os i hovedet at bede teatret om at udnytte de fire kunstarters samhørighed.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at for CD er den samhørighed vigtig. Vi mener, at det er hjørnestenen i nationalscenen, at de fire kunstarter er sammen, og vi mener, at det kan bruges til noget.

Det kan godt være, at fru Margrete Auken ikke synes det. Så er vi bare uenige, og det er vel også derfor, vi før måtte konstatere, at vores veje bør skilles.

Men den produktudvikling, som man på teatret ikke har været gode nok til, kunne man jo nu sætte i gang, og det er også sådan, jeg opfatter kulturministerens budskab: Kom så i gang, venner! Og jeg husker, hvordan man på Louisianakonferencen faktisk foreslog nogle økonomiske styringssystemer, altså at en del af Det Kongelige Teaters budget blev sat til side til at udvikle de fælles forestillinger.

Jeg forstår simpelt hen ikke alle de mennesker, der plejer at rende rundt og sige: »Det er åh så vigtigt, at vi er danskere, og vi skal ikke være med i alle mulige fællesskaber, og vi skal i hvert fald have en masse forbehold« – som SF siger – »for danskheden og det danske er så specielt, så det skal vi holde fast ved«, og taler om den danske model, og hvad ved jeg, for vi har altså på teaterområdet en dansk model, noget, som de andre har opgivet, men her siger man så, at når alle de andre har opgivet det, skal vi også fjerne det, i stedet for også dér at

turde sige: Kære venner, vi kan nok bidrage med nogle ting, der er ret væsentlige!

CD er glad for, at man nu får bygget det skuespilhus, og vi ville også gerne have haft det til at ligge på Hirschsprunggrunden, men det ville have givet en masse vrøvl og en masse problemer, og måske kunne man slet ikke komme igennem med det. Derfor er vi godt tilfredse med, at det nye skuespilhus kommer til at ligge på Turbinehalgrunden, og jeg er overbevist om, at det bliver både præsentabelt og funktionsdygtigt og noget, som København kan være stolt af. Og senere kommer så opera- og musikhuset i samarbejde med andre.

Der er jo nogle ting, der skal undersøges, og hr. Brian Mikkelsen har jo allerede været inde på de mere tekniske ting, men man skal vel også undersøge, hvor man får pengene fra, og man skal vel også undersøge, hvordan man får dækket driftsudgifterne. For jeg vil da gerne se den regering, der bare skriver under på 150 eller 200 mio. kr. i ekstra driftsudgifter uden at have overvejet, om de penge nu skulle bruges lige dér eller måske skulle bruges et andet sted.

Og jeg synes bestemt også, det er fint at gå ud og se, om der er samarbejdspartnere i det omliggende samfund, som man kan lave opera- og musikhuset sammen med, men det kræver tid, og derfor er det en meget fornuftig beslutning i redegørelsen at skrive: »I forlængelse af byggeriet af et skuespilhus skal der hurtigst muligt bygges et opera- og musikhus«, altså tidligst, når skuespilhuset er færdigt.

Københavns Kommune har selvfølgelig en speciel rolle i det her, men hvis Københavns Kommune ikke forstår, at den nu får noget foræret, som den kan få meget gavn af, og som kan give mange indtægter til København, så er jeg ked af det på københavnernes vegne, for københavnere har jeg da også været engang. Men jeg synes virkelig, det må være svært at sige nej tak til det tilbud, som staten kommer med her, og derfor går jeg da ud fra, at Københavns Kommune vil vise sig både rimelig fleksibel og venlig i de forhandlinger, som ministeren skal have med kommunen.

Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal stille op med en ordfører, som ikke kan kende forskel på besparelser og indtægter, og jeg skal bare i stilfærdighed fortælle, at CD ganske rigtigt er ophavsmænd til de sætninger, hvor der står, at noget skal formindskes, men det var bestemt ikke indtægterne, der skulle formindskes, det var faktisk besparelserne, der skulle formindskes.